

DE ZIEL

Geschiedenis

De ziel is een zelfstandig evoluerend schepself. Onafhankelijk van de belevenissen van de materie die hij vorm geeft, ontwikkelt hij zich van louter vormelement met slechts een zeer dof voelen van welbehagen en onbehagen tot drager van de geest met een zeer ingewikkeld samengesteld vermogen tot ervaren en schenken.

In het Begin werd de vormkracht geschapen. Deze kracht werd door de Eloïm (de naam van de Allerhoogste en ZIJN scheppende Krachten) gebruikt om de diverse vormen van materie, die later geschapen werden, van elkaar te onderscheiden en vorm te geven. De Eloïm die buiten de hoogste sferen werkzaam zijn, hebben gedurende hun arbeid een naam die de aard van hun werkzaamheden aangeeft. Iets van die namen is in het bewustzijn van de mens blijven hangen, zoals Krachten, Machten, Tronen, Wielen, Serafijnen en Cherubijnen. In feite zijn dit allen Eloïm, voortgekomen uit de Almachtige, die de naam dragen van hun doel. Zo zijn de namen Krachten en Machten verzamelnamen voor alle Eloïm, onafhankelijk van de taak die zij hebben. De naam Tronen is eigenlijk Dhronoïm en betekent Omwentelaars. Wielen is dezelfde naam en noemt ook de omwenteling die zij teweegbrengen. Serafijnen is een vernederlandsing van Therafiïm, wat Zegenende Krachten betekent. De Cheruboïm hebben tot taak te bestendigen wat gevormd is, zodat niets verloren gaat. Zij beheren ook de Akashakronieken (Akasha betekent ervaring), waarin alle ervaringen van de Schepping zichtbaar gemaakt kunnen worden.

In zijn eerste stadium geeft de ziel vorm aan de mineralen. Er is dan nog geen sprake van enig zelfstandig functioneren; de Eloïm die tot taak hebben de minerale wereld te verzorgen, wenden de vormkracht aan waar die nodig is.

Alles wat geschapen is, heeft een ziel. Alles wat een ziel heeft, leeft. Alles wat leeft, heeft gevoel. Alles wat gevoel heeft, groeit. Wij kunnen niet alle groei constateren, omdat wij alles afmeten naar onze eigen groei en die is, vergeleken bij die van steen, razendsnel. Je kunt het enigszins begrijpen wanneer je voorstelt dat je van steen bent: terwijl je in je eigen normale tempo uitdijt, af en toe in datzelfde tempo van plaats verandert en ook wel eens in dat tempo stijgt of daalt, schieten de seizoenen je voorbij, wisselen tropische tijden en ijstijden elkaar in hoog tempo af en krioelen grote hoeveelheden mensen op je en langs je en door je heen - dat laatste geeft je even een gevoel van onbehagen, net als het vuil dat soms even aan je kleeft. Tijd is een relatief begrip: een steen leeft langzaam, waardoor de tijd sneller lijkt te gaan voor wie sneller groeit dan hij. In feite is dat een gegeven dat je als mens ook voor jezelf kunt toepassen: leef je langzamer (door je bijvoorbeeld niet meer te haasten), dan gaat jouw tijd ook minder snel. Wie zich haast, versnelt zijn tijd en komt veel vaker te laat dan wie zich rustig door het leven begeeft.

Doordat de ziel een kracht is die groeit, krijgen de mineralen steeds meer energie ter beschikking, zodat ze uiteindelijk ook energie gaan uitstralen. Sommige stenen stralen zoveel uit, dat de kracht door andere schepselen gebruikt kan worden. Wat wij edelstenen noemen zijn in feite zeer oude gesteenten, die inmiddels zoveel vormkracht "over" hebben, dat wij die kracht kunnen gebruiken als wij zelf tekort komen. Wanneer je een steen op die manier gebruikt, weet dan, dat hij daardoor een gevoel van welbehagen ervaart. Als de extra energie opraakt, kun je de steen weer "opladen" door hem een paar weken in de buitenlucht te laten, of door hem iemand in handen te geven die zelf een schenker is van energie. Een steen die energie kan afstaan, kan die ook net zo gemakkelijk weer opnemen.

Wanneer mineralen eenmaal zoveel etherkracht hebben dat ze kunnen stralen, heeft de ziel zich zover ontwikkeld, dat hij een sprong kan maken in zijn evolutie. Hij wordt van het mineraal afgenomen (dat nu immers eenvoudig de etherkrachten uit de kosmos kan opnemen) en wordt geleid naar een oceaan, waar hij aan het water wordt toegevoegd. Terwijl hij daar, gewiegd door de golven, geniet van een droomloze slaap, schenken de Eloïm hem hun energieën, waardoor een omwenteling in zijn bestaan voorbereid wordt. Nu wordt de mogelijkheid geschapen om de ervaring om te zetten in zelfstandigheid, zodat er een ik-bewustzijn kan ontstaan.

Na deze fase, die vergelijkbaar is met het popstadium tussen rups en vlinder, wordt de ziel wakker en ervaart zich als anders dan de hem omringende materie. Er is een wens in hem ontstaan: nuttig zijn. Met hulp van de geestelijke wezens die de plantenwereld hoeden, verbindt hij zich met dit deel van de Schepping. Beginnend bij schimmels en varens en eindigend bij de hoogste plantensoorten ondergaat hij een ontwikkeling waarbij hij steeds helderder onderscheid leert maken tussen welbehagen en onbehagen, tot het een wakker besef is geworden van aangenaam en onaangenaam. Ook leert de ziel actief te zijn met zijn vormende krachten, zodat de planten zich wat hun vorm betreft aanpassen aan de omstandigheden. In zijn ontwikkeling wordt de ziel steeds van de ene plantesoort geleid naar de andere, totdat zijn bewustzijn geheel helder is.

Planten hebben dus een helder gevoel voor aangename en onaangename ervaringen; het is goed daar rekening mee te houden. Planten hebben geen herinnering, het onaangename gevoel duurt niet langer dan de handeling in beslag neemt. Wie bloemen of groenten wil hebben, doet er dus goed aan ze niet te plukken, maar met een scherp mes af te snijden, zodat het gewas niet langer lijdt dan noodzakelijk is. Denk nu niet, dat je geen bloemen meer op tafel mag zetten: alles wat geschapen is, ervaart een groot gevoel van welbehagen wanneer het geliefd is; wat dat betreft genieten snijbloemen meer van hun leven dan planten die niet opgemerkt worden.

Wanneer een plant sterft, gaat zijn etherlichaam op zoek naar een geestelijk wezen dat de plantenwereld verzorgt en verbindt zich met zijn hulp met een zaadje van een bestaande plant.

Het maakt niet uit, dat het zaad veel kleiner van omvang is dan de door de ziel zojuist verlaten plant. Een etherlichaam kan zonder moeite naar behoefte zich groter of kleiner maken door zich te intensiveren of te verijlen, dat maakt voor de ervaringen of de werking geen enkel verschil.

Is de evolutie in de plantenwereld voltooid, dan heeft de ziel geleerd zelfstandig zijn vormende krachten te gebruiken en hij heeft een helder besef van aangename en onaangename ervaringen ontwikkeld.

De materie van planten is anders dan die van mineralen. Planten zijn niet in staat om zelf etherkrachten op te nemen uit de kosmos. Alles wat sterfelijk is, krijgt bij zijn ontstaan een vormkrachtenlichaam toegevoegd, dat zich zelfstandig voedt met de etherkrachten uit lucht en water. Het etherlichaam is dan ook niet een omhulling, maar een gestalte, die het fysieke lichaam doordringt en voedt. Zonder de ziel zou geen sterfelijk wezen een fysiek lichaam kunnen hebben; zonder fysiek lichaam zou de ziel geen doel hebben en zich niet kunnen ontwikkelen. Zo dienen beide elkaar en zijn afhankelijk van elkaar.

Na de voltooiing van deze ontwikkeling wordt de ziel geleid naar een oceaán, waar de Eloïm zijn ervaringen omwerken tot mogelijkheden voor de volgende fase. Hierdoor ontstaat de mogelijkheid om pijn te voelen en om vreugde, verdriet, nijd en trouw te ontwikkelen.

De ziel ervaart deze periode als niet-zijn, zoals wij bewusteloosheid als niet-zijn ervaren.

De ziel wordt nu verbonden met de dierenwereld. In de eerste fase van deze ontwikkeling is hij de ziel van een eencellige, in de laatste fase is hij het etherlichaam van een zoogdier.

Al direct bij het begin van deze evolutie kan de ziel, naast de gevoelens die hij al ontwikkeld had, pijn ervaren. In feite ervaart hij iedere aanraking van het fysieke lichaam waar hij bij hoort als pijn, totdat hij ontdekt dat er een verschil is in soorten aanraking. Hij leert zo de vaardigheid van het aangenaam-onaangenaam-besef toe te passen op de aanrakingen en door die ontwikkeling ontstaat er een begin van geheugen.

Doordat het geheugen aanvankelijk alleen geactiveerd wordt door regelmatig terugkerende handelingen en gebeurtenissen, komt ook de ontwikkeling van het instinct en de behoefte aan gewoonten op gang. Zo zien we zelfs bij eencelligen al duidelijk instinctmatige gedragingen.

Langzamerhand ontwikkelt het etherlichaam op zijn reis langs de diverse stadia van het dierenbestaan al de vaardigheden die nodig zijn om de basis te vormen voor het functioneren als drager van de geest van de mens. Vooral bij de dieren die wij huisdieren noemen (in feite bestaan er geen huisdieren) vallen die eigenschappen op. Behoefte aan waardering, aan vaste gewoonten en aan zekerheid treden op de voorgrond, terwijl ook het hechten aan bezit en het verdedigen ervan duidelijk waarneembaar is.

Nu wordt de ziel weer geleid naar een oceaan waar hij rusten kan, terwijl de Eloïm zijn ervaringen omwerken tot mogelijkheden voor verdere ontwikkeling. Na deze fase is de ziel in staat om zijn laatste taak op deze aarde te voltooien: drager zijn van de geest van de mens, zodat de mens zich via de ziel aan een fysiek lichaam kan binden.

Vanaf dit ogenblik is de ziel afhankelijk van de geest voor zijn ontwikkeling. Hij heeft geen bevoegdheden, hij mag geen besluiten nemen en hij heeft geen verantwoordelijkheden ten opzichte van de geest of het fysieke lichaam. Hoewel zijn evolutie zelfstandig is, is zijn bestaan dat niet. Hij doordringt het lichaam en de geest met zijn ervaringen, zijn emoties en zijn reacties. Hij is echter slechts in staat een gevolg te tonen van iets wat door de geest veroorzaakt is - zelf kan hij niets veroorzaken. Hij is een instrument dat bespeeld wil worden.

De ziel is, anders dan de geest, materie. Hij verschilt echter van alle andere materie, doordat hij evolueert. Zijn eigenschappen liggen niet vast, zij veranderen door ervaringen. Zijn ervaringen zorgen ervoor dat zijn eigenschappen zich aanpassen aan de veranderde omstandigheden, zodat hij voortdurend optimaal kan functioneren. Geen enkele functie is een constant gegeven; alles is steeds in beweging. Al deze veranderingen worden gestimuleerd door het enige constante gegeven van de ziel: de intense wil om te dienen en zo aan zijn scheppingsdoel te beantwoorden.

Voor de mens is het belangrijk te beseffen dat de zieleigenschappen zoals ze bij zoogdieren waarneembaar zijn, de basis vormen van de eigenschappen waarmee zijn eigen ziel is uitgerust aan het begin van zijn bestaan op aarde: al deze eigenschappen moeten losgelaten worden, zodat de geest er gebruik van kan maken, zonder ervan afhankelijk te zijn. Wanneer dat gebeurt, sublimeren de aanvankelijk "dierlijke" eigenschappen tot zuiver geestelijke en bereikt de mens zijn aardse doel, namelijk Vrij te zijn. Hij kan dan zijn leven leiden zoals het zich voordoet, zonder zich afhankelijk te voelen van zijn medemens of zijn materiële omstandigheden. Zijn Vreugde is dan voortdurend en kan alleen maar versterkt worden, ook al kunnen de omstandigheden soms aanleiding geven tot intens verdriet. Verdriet kan ervoor zorgen dat de Vreugde een tijdlang niet ervaren wordt, maar verdrijft die niet.

TERREINEN VAN DE ZIEL

Religie

Religie betekent: het verband herstellen. Het is de taak van de ziel om het verband tussen de ervaringen op alle terreinen van het leven zichtbaar te maken, zodat de mens in staat is oorzaak en gevolg te zien en daarmee rekening te houden. Religie is dus niet slechts het verband tonen van de geestelijke wereld met de fysieke, maar ook het verband van de mens met de natuur, met zijn omgeving en met zijn belevingen in deze wereld.

Gewoontevorming

Door het vormen van gewoonten zorgt de ziel ervoor, dat de mens bepaalde handelingen telkens weer verricht, zonder dat hij daarbij hoeft na te denken. Zou de ziel dat niet doen, dan zouden we voortdurend onze aandacht bij het kloppen van ons hart, onze ademhaling en onze spijsvertering moeten hebben, wat het leven behoorlijk ingewikkeld zou maken. We zouden ons niet eens de slaap kunnen veroorloven... Alle gewoonten die de mens heeft, worden gevormd door de ziel. Hij heeft daarin echter geen eigen initiatief, maar werkt alleen op commando van de geest. De geest bepaalt wat noodzakelijk is aan gewoontevorming en de ziel zorgt dat

de impulsen vanuit de geest worden omgezet in daden. Zo bepaalt de geest ook of gewoonten al dan niet doorbroken moeten kunnen worden: het maakt veel verschil of je even ophoudt met ademen, of dat je eens een keer een maaltijd overslaat...

Vergelijken

De geest moet kunnen leren van de ervaringen in het leven. Datgene wat de mens tijdens zijn leven meemaakt, vindt echter plaats in de materiele wereld, een wereld die van nature geen contact maakt met de geestelijke wereld - de wereld waar de geest zich steeds bevindt, of hij nu positief of negatief is. Het vergt van de geest een enorme inspanning om zich te verbinden met de wereld van de materie en vooral zolang de geest niet zuiver is, heeft hij zeer sterk de neiging zich van het materiële af te wenden. Het fysieke lichaam staat in materie zo ver van de geest af, dat de impulsen uit het dagelijks leven niet zonder meer tot hem kunnen doordringen. Het behoort tot de taken van de ziel om alles wat de mens meemaakt - echt alles, tot in de kleinste details - door te geven aan de geest. Zolang de ziel gezond is, ervaart de geest alles wat hij in zijn menselijk bestaan doet en meemaakt via de impulsen van de ziel, die uit de meest geestelijke vorm van materie bestaat die geschapen is.

De geest leeft bij het ogenblik, en vergelijkt van nature niet. Daarom is het de taak van de ziel om bij iedere daad van de mens de mogelijke gevolgen van die daad vast te stellen door te vergelijken met wat vroeger gebeurd is. Hij zendt dan impulsen naar de geest, die dan daardoor zijn besluitvorming kan laten beïnvloeden. Overigens voert de ziel iedere opdracht van de geest uit, ook al blijkt uit gebeurtenissen uit het verleden overduidelijk, dat de gevolgen desastreus zullen zijn. Gebeurt het dat de geest weigert zich te zuiveren, dan wordt de ziel ziek. Er zijn meer gebeurtenissen die ziekten van de ziel kunnen veroorzaken, maar dit is de ernstigste.

Aanpassen

Wanneer de omstandigheden in het leven veranderen, is het de taak van de ziel zich zo aan te passen, dat de mens met zo min mogelijk schade en ongemak zijn leven kan voortzetten. Deze taak ligt op het terrein van de vormkrachten van de ziel. Hierdoor kunnen wonden en ziekten genezen en kan de mens soms merkwaardig lang buiten noodzakelijk geachte levensmiddelen.

Het is wel zo, dat de energie die daarvoor noodzakelijk is, voorhanden moet zijn. Wordt er geen extra energie aan het lichaam toegevoegd in de vorm van water en voedsel (in die volgorde!), dan onttrekt de ziel de energie die noodzakelijk is om voort te bestaan aan de rest van het lichaam. Dat is al te zien bij een "eenvoudige" verkoudheid: de mens gaat er slecht uitzien, doordat de vormkracht die voor de huid nodig is, omgezet wordt in energie terwille van de genezing.

Het opvolgen van bevelen

De ziel is een dienend wezen, dat geen verantwoordelijkheid draagt en dat ook geen initiatief kan nemen. Alle actie die de ziel vertoont, is een reactie op een gegeven bevel van een als hoger er varen instantie. De ziel is daarin volmaakt; alles wat op het zielegebied fout gaat, is het gevolg van een verkeerd bevel. Zolang de mens nog niet verantwoordelijk is voor zijn daden, dus zo lang hij geestelijk afhankelijk is, volgt zijn ziel de bevelen op die van zijn opvoeders afkomstig zijn. Opvoeders zijn niet alleen de ouders, maar iedereen die zich met de vorming van de mens bemoeit, dus ook de toevallige voorbijganger die het kind uitscheldt omdat het hem niet bevalt, ook de schrijver van een kinderboek en ook de maker van speelgoed... het is heel begrijpelijk dat kinderen, naarmate er meer invloeden op hen uitgeoefend worden, steeds onrustiger worden. De ziel krijgt steeds meer bevelen, waaronder tegenstrijdige, die hij allemaal op moet volgen en waarin hij niet selectief kan zijn. Vanaf het twaalfde jaar wordt er vanuit de geestelijke wereld gewerkt aan de ontwikkeling van het astrale omhulsel, dat wil zeggen aan dat deel van de ziel dat hem afschermt van de opvoeders en openstelt voor de bevelen vanuit zijn eigen geest. De aura van het kind is dan al voor zijn energie niet meer afhankelijk van de moeder, zodat op die leeftijd het loskomen van de ouders kan beginnen. (Ik heb het nu over de situatie waarin beide ouders liefhebbend aanwezig zijn; andere situaties worden bij "ziekten van de ziel" beschreven). De vorming van het astrale omhulsel (de "huid" van de ziel) en daarmee de mogelijkheid tot zelfstandig denken vindt plaats omstreeks het achttiende levensjaar. Dan volgt de ziel alleen nog de bevelen van de eigen geest op en zijn de gevolgen van eventueel verkeerd gegeven bevelen evenzovele lessen op de levensweg.

Het zoeken van contact

De mens heeft medemensen nodig. Hij is niet in staat te leren en zich te ontwikkelen zonder het effect te kunnen zien dat hij op zijn medemensen heeft. Wie zich uit de maatschappij terugtrekt, ontwikkelt voornamelijk afwijkingen, doordat hij zich tracht te onttrekken aan de gevolgen van zijn daden. Het is niet noodzakelijk om met mensen samen in een huis te wonen, maar het is wel noodzakelijk om mensen te ontmoeten. Daartoe is de ziel uitgerust met aantrekkingskracht. Dit is een eigenschap die ook functioneert wanneer de geest ziek is: zoals een magneet ook ijzer aantrekt zonder bevel, zo trekt de ziel de medemens aan zonder bevel. De ziel is daarbij niet selectief.

De aantrekkingskracht zorgt ervoor, dat medemensen opgemerkt worden - wat er verder gebeurt, hangt af van de bevelen van de geest. Zoals alle mogelijkheden van de totale mens kan ook de aantrekkingskracht versterkt worden. Wie belangstelling heeft voor mensen, versterkt zijn aantrekkingskracht en zal niet alleen steeds meer mensen ontmoeten, maar ook door steeds meer mensen opgemerkt worden.

De verbinding tussen binnen- en buitenwereld

Wij ervaren de fysieke wereld als buiten onszelf, ook ons eigen fysieke lichaam. We zeggen niet "ik doe pijn", maar "ik heb pijn", of "mijn rug doet pijn". In ons beleven maken we duidelijk onderscheid tussen onze binnenwereld, het beleven van de geest, en onze buitenwereld, het beleven van het fysieke lichaam. Wanneer we bijvoorbeeld leed ervaren, heeft dat zelden te maken met fysieke pijn en wanneer we lichamelijk pijn ervaren, vinden we zelden dat we lijden. Een van de functies van de ziel is om de ervaringen van de geest en het lichaam met elkaar te verbinden. Het is de bedoeling dat de ervaringen van de geest door het lichaam beleefd kunnen worden, en dat de ervaringen van het lichaam door de geest beleefd kunnen worden. Ook deze verbindende eigenschap van de ziel is onafhankelijk van de impulsen van de geest, hij werkt altijd, ook al zijn lichaam en geest niet in staat om de ervaringen op te merken. Wanneer iemand lichamelijk gehandicapt is, kunnen niet alle ervaringen van de geest gevoeld worden, en wanneer iemand geestelijk gehandicapt is, kan de geest niet of nauwelijks de ervaringen van het lichaam beleven - toch blijft de ziel deze functie uitoefenen. Het is net zoiets als dat de kleur van je ogen blijft bestaan, ook al zou je niet meer kunnen zien.

Wanneer de geest behoefte heeft aan een levenspartner, geeft hij de ziel de opdracht daarnaar te zoeken. De aantrekkingskracht van de ziel wordt daardoor overgebracht naar het fysieke lichaam, zodat de aandacht van de medemens ook daarop gevestigd wordt. De ziel van de "zoekende" en de ziel van de "gevondene" onderzoeken elkaar op overeenkomsten in karma, karakter en levensdoel en wanneer de overeenkomsten groot genoeg zijn, zendt de ziel zijn signalen van vreugde door alle chakra's: men is verliefd. Of er ook Liefde ontstaat, hangt af van de bereidheid van de geest om het offer te brengen dat noodzakelijk is voor het verenigen van lichaam, ziel en geest: zijn eigen belangen ondergeschikt te maken aan de belangen van de ander. Is de geest daartoe niet bereid, dan vermindert de verliefdheid en zoekt de ziel weer verder. Het komt ook voor, dat de geest zelfstandig een levenspartner ontmoet. In dat geval is hij van nature bereid het offer te brengen, en ontstaat Liefde, zonder dat er eerst sprake was van verliefdheid.

Voorstellingsvermogen

Wie een verhaal hoort of leest, "ziet" het voor zich. Niet met zijn ogen, niet met zijn verstand, maar met zijn ziel. Men noemt dit zien wel eens het "geestes-oog", maar wat de mens met de geest ziet, is echt, en dit is een gefantaseerd beeld.

Op deze manier kan de mens in beelden denken en zich een voorstelling maken van alles wat er is en zou kunnen zijn. De meeste dromen tijdens de slaap zijn ook zulke fantasien, geïnspireerd door belevenissen uit het dagelijks leven. Zeldzaam zijn de dromen die door de geestelijke wereld (positief of negatief) geïnspireerd zijn; verreweg de meeste dromen spelen zich af op het terrein van de ziel.

Gevoelens en emoties

Alles wat de mens ervaart als gevoel of als emotie speelt zich af in het gebied van de ziel. Ook gevoelens van pijn of aanrakingen, die als lichamenlijk ervaren worden, worden opgewekt in het gebied van de ziel. Het zenuwstelsel van het lichaam zorgt weliswaar voor het transport van signalen daarvan door het lichaam, maar de verwezenlijking van die signalen is het werk van de ziel. Dit kun je goed merken bij pijnen waar geen lichamenlijke oorzaak voor aan te wijzen is, zoals weerpain en "spook"pain. De ziel reageert op alle signalen van zowel het lichaam als de geest met een gevoel of een emotie; mensen die hun ziel heel ver ontwikkeld hebben, kunnen zelfs met een gevoel/emotie reageren op de signalen van het lichaam en de geest van anderen. De ziel reageert ook op zijn eigen veranderingen met een gevoel, wat wel eens verwarrend kan zijn. Het is namelijk een kunst apart om al die gevoelens op te merken en de oorzaak ervan te traceren.

Ziekten van de ziel

Zolang de geest actief is, kan de ziel niet ziek worden. De actieve geest zendt de juiste bevelen naar de ziel, zodat de mens zich alert blijft voelen en actief, met beide benen op de grond, aan het leven deelneemt. Dat wil lang niet altijd zeggen dat er alleen maar goede daden verricht worden, maar wel, dat de juiste beslissingen altijd mogelijk blijven. Heeft de geest er om welke reden dan ook geen zin meer in, dan ontvangt de ziel geen bevelen meer en is genoodzaakt zich te blijven gedragen volgens het patroon dat hij ontwikkeld had door de laatst ontvangen bevelen. Dan houdt de mens op zijn verstand te gebruiken en logisch na te denken, maar draait rond in gedachtenkringen die nergens toe leiden. Wanneer dit gebeurt, is de ziel nog niet ziek. Hij functioneert nog zoals het hoort: hij geeft de ervaringen vanuit de fysieke wereld door aan de geest en werkt de impulsen van de geest om tot impulsen voor het lichaam... alleen die impulsen zijn steeds hetzelfde, zodat voortdurend dezelfde fouten gemaakt worden (en dezelfde dingen goed gedaan worden) en er geen ontwikkeling plaatsvindt. Deze toestand kan lang duren en zolang de mens niet bij ernstige problemen betrokken raakt, blijft de ziel gezond.

De ziel kan maar op één manier ziek worden: door verkeerde impulsen gedurende de eerste twaalf levensjaren. In deze periode kan de eigen geest nog geen bevelen geven, omdat lichaam en ziel nog niet in staat zijn, die op te vangen.

Daardoor is het kind voor zijn vorming (en misvorming) totaal afhankelijk van zijn opvoeders.

Het is niet zo, dat iedere fout van de opvoeders de ziel van het kind ziek maakt; het zijn alleen die vergissingen die ontstaan uit beredenering en ontbreken van Liefde voor het kind, die misvormingen aan de ziel veroorzaken. Wie een kind strikt volgens bepaalde inzichten opvoedt, veroorzaakt misvormingen aan zijn ziel. Wie een kind geestelijk of lichamelijk verwaarloost of mishandelt (verwaarlozen is ook een vorm van mishandelen), doet dat ook. Wie echter van het kind houdt en steeds vanuit zijn hart handelt ten opzichte van kinderen, kan in de ogen van anderen de vreselijkste fouten maken zoals verwennen of af en toe een pak slaag uitdelen, hij veroorzaakt geen afwijkingen aan de ziel. Kinderen die met Liefde ontvangen en opgevoed worden, kunnen uit hun jeugd echt wel veel problemen overhouden, maar doordat hun ziel gezond gebleven is, zijn zij in staat die problemen te boven te komen. Of ze dat ook doen, hangt van hen zelf af.

Wanneer iemand hulp nodig heeft doordat zijn ziel ziek is, mag dat geen aanleiding geven de opvoeders iets kwalijk te nemen. Er is niemand op deze hele wereld die tot doel heeft, het leven van een kind te verzieken; kinderen zijn altijd het slachtoffer van de onmacht van hun opvoeders.

Het is wel zo, dat degenen die bij herhaling hun medemensen beschadigen, uit de maatschappij verwijderd moeten worden.

Op alle terreinen van de ziel kunnen misvormingen ontstaan. Sommige zijn oppervlakkig, andere grijpen diep in. Hoe ernstig een beschadiging is, hangt af van de ernst van de mishandeling.

Het vervelende van zieleafwijkingen is, dat ze steeds een vast patroon opleveren, dat de lijder wil overbrengen op zijn omgeving. Iemand wiens ziel ziek is, lijdt zelden alleen...

Godsdienst

De meest verspreide zielsziekte met de gruwelijkste gevolgen is de godsdienst. Godsdienst in de ware betekenis van het woord bestaat niet: hoe zou je Degene Die jou geschapen heeft, kunnen dienen? Met welke dienst zou je Zijn bestaan kunnen verlichten? Hoe dacht je, de Schepping zo te kunnen verbeteren, dat Zijn werk vermindert? Denk je de Allerhoogste een plezier te doen wanneer je Zijn kinderen aan de andere kant van de wereld jouw gedachten opdringt? Wat een vergissing!

De mens is goed zoals hij geschapen is: vanuit Liefde en Liefde dragend. Liefde is de enige stuwkracht van de mens en Liefde is de enige Bron van waaruit hij kan functioneren. Zodra Liefde vervangen wordt, gaat er iets mis. Zonder Liefde is er geen vooruitgang: iedere uitvinding die gedaan wordt vanuit een liefdeloze redenering draagt een vorm van vernietiging in zich.

Vroomheid

Vroomheid is een ziekte van de ziel. Bij vroomheid is er geen sprake van zelfstandig denken en eigen inzichten, maar een slaafs voldoen aan opgelegde eisen van uiterlijk vertoon. Vroomheid ontstaat wanneer een kind geestelijk onderdrukt wordt en vlucht in de "veilige haven" van de godsdienst, of in die van een politieke partij. Politiek fanatisme is precies dezelfde ziekte als godsdienstwaanzin: beide zijn uiterste zielsziekten, veroorzaakt door geestelijke onderdrukking in de vroege jeugd. Wanneer de ziekte zich in minder ernstige vorm voordoet, spreekt men van "politiek bewustzijn" en van "godsdienstige gedrevenheid".

Angsten en fobieën

Het is heel gezond om bang te zijn in een gevaarlijke situatie. Angst houdt het lichaam alert en zorgt er voor dat het op de juiste manier reageert, zonder dat er eerst hoeft te worden nagedacht.

Wanneer een jong kind in een voor hem zeer angstige situatie is geweest en zijn opvoeders hem niet Liefdevol opvangen, dan kan de ziel op dit gebied ziek worden. Soms duurt het tot in de volwassenheid voordat de ziekte zich manifesteert, maar ook wanneer angsten, fobieën en dwanghandelingen (zoals nagelbijten, rangschikken en ordenen van attributen en dergelijke) pas op latere leeftijd zichtbaar worden, is de oorzaak terug te vinden in gebeurtenissen in de vroege jeugd die voor het kind uitermate beangstigend zijn geweest. Overigens is ook het tegenovergestelde een uiting van dezelfde ziekte: het ontbreken van angst in gevaarlijke situaties. De meeste helden lijden hieraan, ook al hebben zij er geen last van.

Slaafse gehoorzaamheid

Wie in zijn jeugd de gehoorzaamheid er "ingeslagen" heeft gekregen, kan ziek worden. Zijn ziel blijft dan iedereen met een grote bek zien als autoriteit, die gehoorzaamd moet worden. Wie zwakker toont dan hijzelf, moet hem dan weer gehoorzamen. Argumenten zijn niet welkom; het recht van de sterkste is wet. Vaak denkt men dat vooral mensen met een geringe intelligentie aan deze ziekte lijden. Dat is niet zo: talloze mensen laten zich op alle niveaus gebruiken, uit angst niet in de smaak van de "baas" te vallen.

Contactstoringen

Veel van wat men aanziet voor storingen in het contact (zoeken) met medemensen is helemaal geen ziekteverschijnsel en heeft ook absoluut geen behandeling nodig. Er komen steeds meer mensen die voor hun geluk niet afhankelijk zijn van een groep om in op te gaan, maar die ruimschoots voldoende hebben aan hun eigen gezelschap. Wie zo iemand als vriend heeft, zal ervaren dat de vriendschap zeer diep is, maar dat de deur bepaald niet platgelopen wordt. Anders is het gesteld met degene die mensenschuw is, of juist niet tegen alleenzijn opgewassen is.

Van hem is de ziel wel degelijk ziek en ook deze toestand is veroorzaakt door gebrek aan Liefde in de vroege jeugd. Er ligt niet een speciaal soort gebeurtenissen ten grondslag aan deze ziekte; het zich niet welkom voelen bij de opvoeders kan dit al tot gevolg hebben.

Schuldgevoelens

Wie zich schuldig weet aan het leed van een medemens doet er goed aan, zo snel mogelijk dat leed weer van hem af te nemen. Wanneer dat niet meer kan, doet hij er goed aan toch zo veel mogelijk van het leed van hem af te nemen. Als dat gebeurt, of gebeurd is, dan is er geen schuld meer ten opzichte van zijn medemens. Er is nog wél schuld ten opzichte van de Allerhoogste. Die schuld wordt je vergeven, zodra je dat vraagt.

Wanneer je absoluut niet in staat bent om het leed van je slachtoffer te verminderen, dan kun je slechts de Allerhoogste om vergeving vragen. Ook dan is er geen schuld meer.

Wie in zijn jeugd liefdeloos is opgevoed, kan met schuldgevoelens rondlopen, ook al zou hij nog nooit iemand leed berokkend hebben. Schuldgevoelens zijn altijd een symptoom van een ziekte van de ziel. Wie schuld heeft, weet dat en doet er aan wat in zijn vermogen ligt - en houdt daar geen schuldgevoel aan over... Het lijden aan schuldgevoel kan zulke grote vormen aannemen, dat men zich als oorzaak gaat zien van alles wat op de wereld niet in orde is. Soms gaat men dan zichzelf straffen door zichzelf pijn te doen of zich te onthouden van alles wat vreugde verschaft; in het uiterste geval pleegt men wel zelfmoord.

Hallucinaties

Wanneer de ziel ziek is op het gebied van het voorstellingsvermogen, heeft de mens niet altijd de kracht om zijn voorstellingen in de hand te houden; zijn fantasie gaat af en toe met hem op de loop. Voor hemzelf is dat wat hij beleeft de werkelijkheid, hij kan op dat moment geen onderscheid maken tussen de fysieke werkelijkheid en de droomwereld.

Het gebeurt slechts zelden dat bij iemand die hallucineert alleen de ziel ziek is. Bijna altijd is ook de geest ziek en vaak ook zijn er afwijkingen in de hersenen aantoonbaar. Hallucinaties maken ook vaak deel uit van psychosen en zijn daar dan niet van te onderscheiden. Wie lijdt aan hallucinaties heeft allereerst professionele psychiatrische hulp nodig en kan alleen onder leiding genezen. Ook wanneer de hallucinaties alleen het gevolg zijn van zielsziekte, is de geestkracht die noodzakelijk is voor de genezing, vrijwel niet alleen op te brengen.

Gevoelens en emoties

Op welk terrein de ziel ook ziek is, altijd is daarbij het gevoel ook betrokken. Iedere zielsziekte zorgt voor verwarrende gevoelens, die de mens ertoe verleiden de ziekte niet te bestrijden, maar juist te bevorderen. "Ik voel dat nu eenmaal zo," wordt dan gezegd.

Vaak is de mens geneigd alles te wantrouwen, behalve zijn gevoel, terwijl juist het gevoel het eerste is wat in de war raakt, wanneer iemand ziek wordt.

Het genezen van ziekten van de ziel

Voor alle zielsziekten geldt, dat vooral het terrein van de vorming van gewoonten aangetast is. Men voelt zich ongelukkig, schuldig of zelfs lichamelijk ziek wanneer men niet kan handelen zoals de ziekte voorschrijft, maar men voelt zich ook onzeker en angstig wanneer men wèl volgens zijn ziekteregels leeft en men probeert steeds zijn gedragingen op dat gebied te vervolmaken - wat gedoemd is, te mislukken.

Voor alle zielsziekten geldt ook, dat wanneer ook de geest daarbij nog ziek wordt, genezing uiterst moeilijk is. Zolang lang de geest nog gezond is, geldt voor alle ziekten van de ziel dezelfde behandeling: loslaten.

Ziekten van de ziel ontstaan namelijk, doordat de ziel voortdurend op verkeerde, liefdeloze impulsen heeft moeten reageren in de jeugd, en daardoor in de volwassenheid verkeerd reageert op impulsen van de eigen geest. Met behulp van de eigen geest, de enige autoriteit waar de ziel op hoort te reageren, kan de ziel "tot de orde" geroepen worden en genezen.

De eerste stap daarin is het bewust worden van de ziekteverschijnselen. Daarbij is het belangrijk dat er een hulpvaardige medemens is, die de zieke er vriendelijk op wijst "dat hij het weer doet", zodat hij het zelf ook kan gaan opmerken. Geen verwijten, geen correcties, alleen maar opmerken wat er gebeurt: wakker worden.

Dan moet de zieke zijn "afwijking" leren accepteren. Hij kan het niet helpen, dat hij zo is; hij heeft zichzelf niet gevormd. Ook zijn opvoeders mag hij niet kwalijk nemen dat hij ziek is geworden: niemand op deze hele aardbodem heeft nog ooit met opzet de aan hem toevertrouwde kinderen geestelijk misvormd. Het is heel moeilijk om zo te leren denken, maar wanneer het lukt, is de ziekte al bijna overwonnen.

De laatste fase bestaat uit het leren besturen van de ziel. Iedere keer wanneer de zieke merkt dat hij weer "zo" doet of denkt, moet hij met alle kracht die in hem is aan iets anders gaan denken en iets anders gaan doen. Het minst moeilijk is dan om iets de bedenken en te doen waarvan hij weet dat hij dat leuk vindt. Het doet er echt niet toe wat het is, als hij het maar zelf gewild heeft!

Wie doet wat hij wil, is geestelijk gezond. Wie zijn handelingen en zijn denken niet zelfstandig kan besturen, is ziek.

Het uiterlijk van het etherlichaam

De eerste taak van de ziel in de Schepping is het geven van een vorm aan wat geschapen is. De vorm van de ziel is dan ook die van de mens, met alle organen die ook in het fysieke lichaam aanwezig zijn plus nog een aantal organen die een verbindende functie hebben tussen het fysieke en het geestelijke lichaam.

Het etherlichaam is wat de vorm betreft gelijk aan het fysieke lichaam, maar het is ongeveer eenderde groter. Die verhouding geldt ook voor de organen voorzover die ook in het fysieke lichaam aanwezig zijn. Wie naar het etherlichaam kijkt, ziet allereerst de straling van het hoofd. Dat komt doordat ook in het etherlichaam daar de plaats is waar de meeste energie gebruikt wordt; de activiteit is daar het grootst en de uitstraling het helderst. Veel mensen kunnen ook niet méér zien dan dat gedeelte en er zijn mensen die zelfs dat niet waarnemen. Wie nog nooit zoiets gezien heeft, doet er goed aan zich wat meer in zijn medemens te verdiepen, want alleen egocentrisme kan deze vorm van zien blokkeren.

